

Hol van Isten ma?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 11. fejezetének a 14.-től a 23. verséig a következőképpen: „Egyszer Jézus egy néma ördögöt űzött ki, és amikor kiment az ördög, megszólalt a néma. A sokaság pedig elcsodálkozott. Néhányan közülük azonban így szóltak: Belzebubbal, az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket. Mások pedig kísértették, és mennyei jelt követeltek tőle. Ő azonban ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik. Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, miképpen maradhat fenn az országa? Ti azt mondjátok, hogy én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket. De ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki azokat? Ezért ők lesznek a bíráitok. Ha viszont én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa. Amikor az erős ember fegyverrel őrzi a maga házát, biztonságban van a vagyona. De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétosztja a zsákmányt. Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol.” Urunk! Olyan sokszor nem látunk tisztán ebben a mi földi életünkben. Keresünk, hogy hol vagy – pedig itt vagy bennünk. Adj nekünk látást – igéd erejével. Ámen.

Kedves Testvéreim! „**Hol van Isten ma?**” – ezt kérdezte az egyik általános iskolai osztálytársam tőlem egy évvel ezelőtt. Aztán így folytatta: „Miért tűri Isten, hogy ártatlan anyák és gyermekek pusztuljanak el Ukrajnában?” – A kérdését ma már – *sajnos* – Gázával is ki tudnánk egészíteni. De ki tudnánk egészíteni azzal is, hogy az akaratuk ellenére a frontra cipelt katonák miért ölik egymást rakásra a front mindkét oldalán, és ki tudnánk egészíteni sok fájó ponttal a mi saját életünk jelenéből vagy múltjából is.

Ha jó az Isten, miért van a földön rossz? Évezredek óta töpreng az emberiség ezen a kérdésen. A rossz – a jó hiánya. A rossz egy nagyon markáns megkülönböztető jele mindannak, ami – *nem* Isten. Isten nem csak elgondolt minket, embereket, hogy eljátszadozzon velünk, hanem *megteremtett bennünket*. Megteremtett bennünket, azaz: önálló léte, szabadságot adott nekünk. Mi emberek *dönthetünk* a jó mellett. Csak az a baj, hogy a legtöbbször nem tesszük. A rossz mellett döntünk, vagy – *a legtöbbször* – ide-oda téblábolunk a jó és a rossz között.

Ismernénk-e a jó értékét, ha semmilyen tapasztalatunk nem lenne arról, hogy mi a rossz? A bűnbeesés története szimbolikusan mély emberismerettel szól erről. Ádám és Éva az életük kezdetén ott éltek, ahol csak a jó volt. Egy kivétellel: a tudás fájával. Ádám és Éva elunták a jót. Fogalmuk sem volt a jó értékéről, hiszen soha nem tapasztalták meg a rosszat. Érthető tehát, hogy nem kellett sok rábeszélés a kígyó részéről: hipp-hopp megtették (*megették*...) az egyetlen egy rosszat, amire ott lehetőségük volt. Mi sem vagyunk különbek.

Ha nem lennének döntési lehetőségek az életünkben – semmit sem fejlődnénk. Semmire nem lennénk felkészültebbek, rátermettebbek, alkalmasabbak. Semmi újat nem tudnánk meg. – *Erre mondta azt az osztálytársam, hogyha Isten olyan részletes tervrajzot adott Noé bárkájáról, akkor miért nem tett egy szóval sem említést arról, hogy van Naprendszer, és hogy vannak galaxisok?* – Tényleg az lett volna az özönvíz előtt a legfontosabb tudás, hogy van Naprendszer és vannak galaxisok – és nem a bárka? Lehet, hogy lesz még kulcskérdés a galaxisok léte az emberiség jövőjében – és lehet, hogy éppen most készülünk fel erre. Azzal is, hogy már tudunk a létezésükről, és már vannak földi tárgyak (*malíciózusan: földi szemét, űrfegyver*...) a világűrben is. **Biztos, hogy készek vagyunk már minden tudásra?**

Rabbi Mendelt megkérdezte egy tanítványa: „Mester, Isten azt mondja, hogy amit alkotott, igen jó. De én sok rosszat látok.” – „Te jobbá tudnád tenni?” – kérdezte a rabbi. „Természetesen!” – válaszolta a tanítvány. Mire a rabbi: – „Akkor siess, láss munkához!”

„Lássunk munkához... Könnyű ezt mondani. De **hogyan különböztessük meg a rosszat és a jót?**” Pontosan ebből támad a nagy zavar a mai igeszakaszunk jézusi történetében. – Mire a Lukács szerinti evangéliumban ehhez a történethez érünk, kulcsfontosságú dolgok egész sora már megtörtént. Jézus megvendégelte az ötezer embert. Péter vallást tett arról, hogy Jézus Isten Fia. Jézus elmondta a tanítványoknak a majdani halálát és feltámadását, megdicsőült a Tábor hegyén, megtanította a Miatyánkot és... – és elindult Jeruzsálembé, a kereszthalála helyszínére. Ekkor következik be az első vita.

Miért olyan különösen nagy csoda az, hogy Jézus kiűz egy néma ördögöt? Az ördögűzés hagyományos formája erre alkalmatlan volt. Hiszen abban először megkérdezik az ördög nevét. Ez az ördög azonban – nem válaszolt. A nép egy része úgy gondolta, ha Jézus nem jeruzsálemi rabbi, aki a salamoni démonűző ráolvasásokkal és átkokkal egyedül jogosult az ördögűzésre, akkor varázsló, aki az ördögök fejedelmével űzi el a demont, az alacsonyabb rangú ördögöt. A nép egy másik része azt kívánta, hogy Jézus tegyen valami látványos nagy csodát, és ezzel igazolja magát, hogy ő próféta és nem csaló. (*Érdemes belegondolnunk a tömeg zavarodottságának a mértékébe. Hiszen éppen most tett Jézus egy látványos, nagy csodát! Hát kiűzte a még a néma ördögöt is! És éppen most érkezünk a másik látványos csodáról, az ötezer ember megvendégeléséről. Hány csoda kell még?*) Az apostolokon kívül senki sem döbönt rá arra, hogy a harmadik lehetséges ok a megoldás: Jézus Isten Fia, aki Isten hatalmával, azaz Isten ujjával űzi ki az ördögöt.

Ki az erős ember? És ki az, aki még nála is erősebb? Nagyon szép itt Lukács evangélista szerkesztői bravúrja. A Márk és Máté szerinti evangélium ugyanezen történetében az erős ember mi magunk vagyunk. A még erősebb pedig az ördög. Lukács azonban csavarint ezen egyet, és az erős ember az ördög lesz, a még erősebb pedig: Jézus. Jézus az, aki győz, és szétesztja a „zsákmányt” – az örök életet. Aki azonban Jézust az ördöggel azonosítja – és ebben nem változik meg – az tékozol, azaz az eredeti görög szerint a szemébe szórja az örök életét.

Miért túri el Isten a rosszat a földön? Hát hogyan dönthetnénk Jézus mellett, ha nem lenne másik út? Lehetne-e reménység az életünkben – ha már minden beteljesült? Megtörténhetne a megváltásunk csodája és a feltámadás öröme – ha nem lenne szükség rá? *Tényleg* gazdagabbak lennénk, ha már most *csak a jó* venne minket körül?

Hol van Isten ma? Isten *itt van*. Ebben a teremben. „Isten Országá *bennetek van*”. (Lk 17,21) „*Ez olyan megerősítően szép. Csak tudod, Péter, az a baj, hogy nagyon sokszor annyira elfáradok Isten keresésében és Jézus követésében.*” Bizony. Sokszor mindannyian olyan erőtlenek leszünk, mint a néma. Vagy mint Illés próféta az oltár előtt felolvasott igében, aki azt kívánta: bárcsak meghalna. De: Jézus megérinti a némát. És a néma erőre kap, és beszélni kezd. De: az Úr angyalai ételt és italt visznek Illésnek a puszta közepére. És Illés felkel, eszik és iszik, majd annak az ételnek az erejével negyven nap és negyven éjjel megy az Isten hegyéig, a Hóreb-ig (1Kir 19,8). Nekünk már csak fele ennyi maradt a böjtből. Együk az örök élet kenyerét az úrvacsorában, és ennek az ételnek az erejével *menjünk tovább Isten hegye felé*. Ámen.